

„Ти плащашъ“!

Сирачето Иванчо, като се научилъ да прочита въ селското училище, отишелъ въ града и се цѣнилъ слуга въ една кръчма—гостилница. Той билъ добро и честно момче, затова господаритѣ му го скоро обикнали. Освѣнъ дѣто Иванчо давалъ ядене и пиене на посѣтителитѣ, но той събиралъ и паритѣ. Когато късно вечеръ затваряли кръчмата, чакъ тогава Иванчо прѣдавалъ паритѣ на господаритѣ си.

Една вечеръ дохождатъ въ гостилницата петима чисто облѣчени младежи. Тѣ поискватъ отъ гостилничаря една отдѣлна стая да се нахранятъ и повеселятъ. Такава стая имъ била дадена и Иванчо билъ пратенъ отъ господаря си да имъ прислужва и прибере паритѣ за вечерята.

Тѣзи хора се веселили до срѣдъ-нощъ: много нѣща изѣли, а още по-много изпили . . .

Отъ врѣме на врѣме тѣ подарявали на Иванча по 5 или 10 стотинки. Той имъ благодарѣлъ и се чудѣлъ на добрината имъ.

Наближило врѣме да си отиватъ. За чудо — приятелитѣ се спрѣчкали единъ—другъ. И знаете ли за какво: всѣкой искалъ самъ да заплати за всички направенитѣ разноски по вечерята, около 30 лева. Всѣкой искалъ да плаща, но другитѣ не му даватъ;